titudo nobis oino negat: nunqd non tanto delectabilioza erūt si qua forte electiōis huius signa possim' inuenire? Quā enī requiē habere potest spūs noster dum p̄destinationis sue nullū adhuc testimoniū tenet? Fidēlis ꝓinde sermo ⁊ oi acceptiōe dignus: q̄ salutis testionia cōmendant. Hoc sane verbo et electis ꝓsolatio ministrat: ⁊ subtrahit reprobis excusatio. Cognitis siq̄dez signis vite: quisq̄s hec negligit: manifeste ꝓuincit in vano accipe aiam suam ⁊ p nihilo habere terram desiderabilē comprobat. Tres sunt inq̄t qui testimoniū dant in terra: spūs aq̄ ⁊ sanguis. Scitis frēs quia in p̄mo hoie peccauim' oēs: in ipso etiam cecidim' vniuersi. Cecidim' sane in carcerē: luto parit ⁊ lapidibus plenū. Exinde iacebam' captiui: in q̄nati: ꝓquassati: donec venit desiderat' gentibus qui nos redimeret: ablueret: adiuuaret. Hic est enī qui sanguinē ꝓpriū dedit i redemptionē: aquā simul ꝓduxit ō latere suo in ablutionē: emisit deinde de excelso spiritum suū qui adiuuaret infirmitatē nostram. Vis ergo nosse an hec aliq̄d opent in te ne forte reus sis sanguis dñi quē euacuas q̄ tū in te est: sed ⁊ aqua ipsa que debuerat mundare in sordibus p̄manēti iudiciū dānationis accumulet: spūs q̄ cui resistis non liberet maledictū a labijs suis? Cauendū enī ne sint tibi hec infructuosa que necessario eēnt pariter ⁊ dānosa. Quis est aūt qui testimonium habet effusi non sine causa sanguinis christi: nisi q̄ ꝓtinet a pctis? Seru' enī peccati est qui pctm̄ facit: vt si deiceps ꝓtinere potuerit ⁊ iugū abijcē misere seruitutis certissimū sit testimoniū redemptiōis: quā operatur sine dubio sanguis christi. Verū non sufficit pctōr ꝓtinētia: si nō etiam assit penitentia. Habet ergo ⁊ ab aq̄ testimoniū: q̄ laborat in gemitu suo lauans p singlas noctes lectū suū. Sicut enī sanguis ille redemit vt non regnet peccatū in nr̄o mortali corpe: sic aqua illa abluit ab his peccatis: que cōmisimus ante. Sed quid erit q̄ longo catenarū vsu ⁊ carceris habitatiōe crudeli ꝓfracti sumus: atq̄ collisi defecim' in via vite? Inuocem' spiritū viuificatorē ⁊ adiutorē: ꝓfidentes quia dabit pater qui est in celis spiritū bonū petentib' se. Sane nouum supuenisse spiritum certissime ꝓuersatio noua testatur. Iam vt breuiter repetam: a sanguine ⁊ aq̄ et spiritu habere est testimoniū: si contines a peccatis: si dignos agis penitentie fruct': si facis opera vite.

¶ In Rogationibus

Vis vestrum

Luc. 11

habebit amicum ⁊c. Quid est q̄ amicum vnū perhibet aduenisse nec tamen ꝓtent' est querere panem vnū? Putasne ne voracē estimabat amicū: vt nō posset vni sufficere panis vnus? Nam vni q̄dē tres apponere panes incōsequēs oino videtur. Puta ergo cum vxore ⁊ mancipio hominem aduenisse: vt suū cuiq̄ panem apponere velit amicus. Ego q̄dem amicum venientem ad me: non alium intelligo q̄ meip̄m. Nemo quippe chario' mihi: nemo germanio' est. Ad me ergo de via venit amicus: cū transitoria deserens ad cor redeo sicut scriptū est: Redite p̄uaricatores ad cor. Deiq̄ nūc vere sibi quisq̄s amicus est cum de via redit q̄m̄ qui diligit iniq̄tatem odit animam suam. Esa. 46 De die itaq̄ ꝓuersionis mee: de via ad me venit amicus. Venit de regione longinqua: vbi pascere porcos ⁊ ipsor̄ siliquas in satiabilit esurire solebat. Venit fame laborans: ꝓfectus inedia: attenuat' ieiunio. Venit necesse habens inuenire amicū: sed heu me pauperem elegit hospitem: ⁊ vacuū ingredit habitaculū. Quid faciaz huic amico misero ⁊ miserabili? Oino enī nō habeo q̄d ponam ante illum. Fateor amicus est: ego mēdic'. Quid vēisti ad me amice i necessitate tanta? Non sum mendicus ⁊ non est i domo mea panis. Festina inq̄t discurrere: suscita amicum tuū illum magnū: quo maiorē dilectionē nemo habet: sed neq̄ substantia ampliorē. Quere: pete: pulsa: q̄ois q̄ querit inuenit: ⁊ qui petit accipit: ⁊ pulsanti aperiet. Mat. 7. Clama ⁊ dic: amice comoda mihi tres panes. Qui sunt isti panes frēs? Utinā mereamur accipere eos. Forte enī ⁊ ipsos nemo scit nisi q̄ accipit. Credo tm̄ petēdos nobis tres panes: vitatis: charitatis: fortitudis. His trib' egere me fateor: veniente ad me amico de via: veniēte aūt vt dixi cum vxore et mācipio. Deficit quippe ratio mea: ipse ē enī vir p̄ ignorātia veritatis: languet ⁊ voluntas p̄ inedia affectiōis: infirmat caro pre inopia fortitudinis. Nam ⁊ ratio min' intelligit que agenda sunt: ⁊ voluntas min' diligit intellecta: ⁊ ad hec etiam corpus q̄d corrumpit aggrauat aiam: vt nō quecūq̄ volumus ita faciamus. Aruit cor meum etiam et corpus meū: q̄ oblitus comedere panem meū. Neq̄ enī paterer hunc defectū si iugiter exercitata esset ratio in inq̄sitiōe veritatis voluntas in desiderio charitatis: caro i opatione virtutis. Comoda q̄ mihi amice tres

panes: vt intelligã vt diligã: vt faciã volũtatẽ tuã. Sic enĩ viuit: ⁊ in talib⁹ vita spũs mei:
Ps.29. dicẽte scriptura: Qm̃ vita in volũtate eius.

In Ascensione dñi Sermo I

Mar.16. Recũbentibus vndecim discipulis: apparuit ill⁹ iesus. Apparuit vere benignitas et hũanitas saluatoris. Multã enĩ fiduciaz p̃stat: q̃ libenti⁹ assit oroni incũbentib⁹: qn̄ nec recũbentib⁹ q̃dem dedignat adesse. Apparuit inq̃z benignitas ei⁹ q̃ cognouit figmẽtũ nr̃m: nec dedignat necessitates nr̃as ꝗ miserat: si tm̃ curam carnis nõ in desiderio facimus ꝗ in necessitate. Qd̄ ⁊ siderãs idẽ apl's:
1. Cor.10. Siue mãducam⁹ inq̃t siue aliq̃d aliud facimus: oia in gloriaz dñi faciam⁹. Põt tm̃ qd̄ recũbentibus apparuit: ad id q̃z referri: qd̄ alibi calũniantib⁹ iudeis adũsus discipulos
Mar.9. nõ ieiunãtes. Nõ p̃nt inq̃t filij sponsi lugẽ q̃z
Textus diu cũ eis ẽ sponsus. Sed q̃t: Et exprobrauit incredulitatẽ illoz ⁊ duriciã cordis: q̃ his q̃ viderãt eũ resurrexisse nõ crediderũt. Audis christũ discipulos increpantem imo qd̄ duri⁹ sonat etiã exprobrantẽ: nec qñcunq̃z ꝗ ea hora qua eis corpalẽ p̃ntiã subtracturus videri poterat magis ab increpatiõe tacere debuisse. Noli g̃ indignari decetero: si te q̃z aliqñ christi vicari⁹ increpauerit. Id enĩ exhibet qd̄ ascẽsur⁹ ab eis in celũ: suis christus legit exhibuisse discipulis. Sz q̃d est fratres qd̄ dicit: his q̃ viderãt eũ resurrexisse nõ crediderũt? Aut q̃ fuere q̃rũ beati oculi gloriosum resurrectiõis dñice meruerũt videẽ miraculũ? Neq̃z enĩ resurgentẽ illuz quisq̃z legit aut credit vidisse mortaliũ. Restat g̃ de angelis accipiendũ: q̃bus vtiq̃z resurrectiõis testioniũ phibentib⁹ apl'oz pusillanimitas
Ps.118. hesitauit. Iã vo vt faciat qd̄ scriptũ est: Bonitatẽ ⁊ disciplinã ⁊ sciam doce me: visitationis grãm exprobratiõis cẽsurã: p̃dicatiõis
Mar.16 q̃z doctrina sequat ⁊ dicat: Qui crediderit et baptizat⁹ fuerit salu⁹ erit. Sed q̃d ad hec dicem⁹ frẽs? Qdag̃ nimis videt secularib⁹ homib⁹ in h̄ vbo data fiducia: vereoz q̃z ne dare eam incipiãt in occasiõe carnis: blandientes sibi plusq̃z oporteat sine opib⁹ de baptismo ⁊ credulitate. Verũtm̃ ⁊ siderem⁹ qd̄
Ubi.3. sequit: signa aũt eos q̃ crediderũt hec seq̃nt. Nec minoz fortasse videbit ipsis q̃z religiosis ex h̄ verbo puenire despatio: q̃z ex vbo prioze vane spei data secularib⁹ occasio videret. Quis enĩ ea q̃ in p̃nti loco scripta sũt signa videt habere credulitatis sine q̃ nemo poterit saluari: qm̃ qui nõ credidẽrit ⁊ dẽnabit: Et sine fide impossibile ẽ placere deo? Hebre.11.
Quis inq̃z demonia eijcit: linguis nouis loquit serpẽtes tollit? Quid g̃? Si nemo hec habet aut ꝑpauci nr̃is vident hr̃e tpib⁹ aut nemo saluabit: aut hi soli q̃ his muneribus gloriant: que nõ tam merita sunt q̃z indicia meritoz: adeo vt multi dicẽtes: Nõne i nomine tuo demonia eiecim⁹: ⁊ in noie tuo virtutes multas fecim⁹: audire habeãt in iudicio: nescio vos: discedite a me operij iniq̃tatis. Mat.7.
Ubi ẽ qd̄ ait apl's cũ de iusto iudice loq̃rer: q̃ reddet vnicuiq̃z iuxta opa sua. Si qd̄ absit: querẽda sunt in iudicio signa poti⁹ q̃z merita? Sũt tm̃ ⁊ ipsa merita signa certioza quedam vtiq̃z ⁊ salubrioza. Nec difficile arbitroz nosse quẽadmodũ intelligi signa possint p̃ntia: vt sint indubitata signa credulitatis: ac p h̄ ⁊ salutis. Primũ enĩ opus fidei p dilectionẽ opantis cordis cõpunctio est: in qua sine dubio eijciunt demonia: cũ eradicant e corde pctã. Exinde q̃ in christum credunt linguis loquunt nouis cũ iam recedũt vetera de ore eoz: nec de cetero vetusta ꝑthoparentũ lingua loquunt: declinantiũ in vba malicie ad excusandas excusationes in peccatis. Ubi vo compũctiõe cordis ⁊ oris ⁊ fessiõe poza sũt deleta pctã: ne recidiũ patiant ⁊ sint posterioza peioza p̃oib⁹: serpentes tollãt necesse ẽ. id est. vt venenatas suggestiões extinguãt. Quid tm̃ agendũ si qua forte radix pullulat, q̃ tam velocit nequeat extirpari ꝗ stimulat animũ ⁊ cupiscẽtia carnis. Profecto si mortiferũ q̃d biberint non nocebit eis qm̃ iuxta saluatoris exemplũ: cũ gustauerint nolent bibere. id est. cũ sense it nolẽt ⁊ sentire. Sic enĩ nõ eis nocebit: q̃ nulla dãnatio ẽ his q̃ sũt i xp̃o iesu: ⁊ cupiscẽtia sensu absq̃z ⁊ sensu. Quid tm̃? Molesta certe et piculosa ẽ sic corrupte ⁊ infirme affectiõis lucta: ꝗ q̃ crediderint sup egros man⁹ imponẽt ⁊ bn̄ habebũt. id ẽ. egras affectiões bonis opib⁹ opiẽt: ⁊ h̄ remedio curabunt.

Sermo II vnde supra

Solẽnitas ista frẽs charissimi gr̃iosa ẽ: ⁊ vt dicã gaudiosa: in qua ⁊ singlaris xp̃o gloria: ⁊ nob spiritalis leticia exhibet. Consummatio enĩ ⁊ adimpletio est reliquarum solennitatuz: ⁊ felix clausula toti⁹ itinerarij filij dei. Qui enĩ descẽdit: ipse est ⁊ qui ascẽdit hodierna die sup omẽs celos vt adimpleret oia. Iam enĩ cum se dñm vniuso q̃ sũt in terra ⁊ in mari ⁊ in inferno phasset: non restabat nisi vt aeris ⁊ celorũ se esse dñm ar-

Universitäts- und Landesbibliothek Düsseldorf